

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 8687/17
Дана 09.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Васиљевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Драганом Максимовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А, из ..., ..., коју заступа пуномоћник Милица Рајић, адвокат из Чачка, Градско шеталиште 167/1 и Града Чачка, кога заступа Градско правобранилаштво града Чачка, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове Београд, ради поништаја решења број 46-00-00514/2014-13 од 27.04.2017.године, са заинтересованим лицима Б.Б. Из ..., В.В. Из ... и Г.Г. Из ..., које заступа пуномоћник Витомир Таловић, адвокат из Чачка, Бате Јанковића 37, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.02.2018.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужбе СЕ ОДБИЈАЈУ.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова спора.

III ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци А.А. Из ... и град Чачак да заинтересованим лицима Б.Б. Из ..., В.В. Из ... и Г.Г. Из ... плате трошкове спора у износу од 69.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, одбијене су, као неосноване, жалбе тужилаца изјављене против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије-Подручне јединице Крагујевац број 46-009868/2012 од 12.04.2016.године, којим се, тачком 1. диспозитива, усваја захтев, враћа одузета имовина и утврђује право својине законским наследницима бившег власника: Б.Б. Из ..., са уделом од 1/2 идеалног дела и Г.Г. Из ... и В.В. са пребивалиштем у ..., ..., са уделом од по 1/4 идеалног дела, на национализованој непокретној имовини и то на: а) пословном простору у ..., у ул. ..., који се састоји од 9 и више просторија здравства, први спрат, површине 109,89м² и тавански простор површине 108,90м², зграде уписане у ЛН бр. ... КО ..., објекат број 1, евидентиран као посебан део бр. 2, улаз бр. 2 на кат. парцели бр. ..., са статусом “објекат изграђен пре доношења прописа о изградњи објеката”, а који пословни простор је у својини Републике Србије, корисника А.А. Из ...; б) градском грађевинском земљишту на кат. парцели број ..., уписаној у ЛН бр. ... КО ..., у делу који је у сразмери са површином пословног простора и тачке 1а) диспозитива, који се овим решењем враћа, у односу на укупну површину објекта број 1, на кат. парцели бр. ... КО ..., које непокретности су национализоване од бившег власника сада пок. Д.Д. Из ..., решењем Одељења за финансије НОО Чачак 03 бр. .../1-61 од1962.године. Тачком 2. диспозитива, непокретности из тачке 1. диспозитива овог решења враћају се у државину законским наследницима бившег власника из тачке 1. диспозитива решења по правноснажности овог решења, сходно утврђеним уделима. Тачком 3. диспозитива, одлучено је А.А. има право да након доношења решења о враћању непокретности, као купац користи предметну непокретност и то пословни простор из тачке 1. алинеја а) диспозитива овог решења за своју делатност у периоду који је неопходан за прилагођавање њеног пословања, али не дуже од 3 године од извршности решења о враћању имовине. Права и обавезе корисника реституције и А.А. након доношења решења уредиће се уговором, а у случају да се уговор не закључи у року од 3 месеца од дана извршности решења о враћању имовине свака странка може захтевати да суд својом одлуком уреди њихов однос. Тачком 4. диспозитива, на основу овог решења, а по његовој правноснажности надлежни орган за упис права на непокретностима, извршиће упис права својине на непокретности из тачке 1. диспозитива овог решења, у корист законских наследника бившег власника, сходно утврђеним уделима у тачки 1. диспозитива решења. Тачком 5. диспозитива, налаже се органу надлежном за упис права на непокретностима, да на основу овог решења, а по његовој правноснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива овог решења, тачком 6. диспозитива, враћена имовина је у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе има право прече куповине приликом првог отуђења. Тачком 7. диспозитива, одлучено је да ће се о захтеву за враћање, односно обештећење, за преостали део одузете имовине одлучити посебним решењем када се за то стекну законом прописани услови.

У тужби, поднетој 2.06.2017.године, заведеној под У 8687/17, тужилац А.А. наводи да је оспорено решење незаконито и супротно одредбама Закона о враћању одузете имовине и обештећења и Закону о општем управном поступку. Ово

стога што је констатација туженог органа да тужилац није стекао право својине на предметној имовини, већ је то имовина у државној својини Републике Србије, а да тужилац има право коришћења, не само нелогична и незаконита, већ је и неуставна, имајући у виду да државна својина као таква не постоји и иста не може бити ни уставна ни законска категорија. То што је Република Србија уписана као власник не значи да се ради о државној својини, а тужени орган и првостепени орган су пропустили да утврде облик својине на објекту који је био предмет управног поступка. У конкретном случају тужилац је стекао право коришћења дозвољеним теретним правним послом, о чему је приложио доказе у управном поступку, па је нејасан и незаконит став првостепеног органа да нису испуњени услови из члана 10. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, јер тужилац није стекао предметни пословни простор у својину, већ има право коришћења, не ценећи при том начин стицања права коришћења. Другостепени орган не цени наводе жалбе да је првостепени орган ускратио тужиоцу право на расправљање, јер је пропустио, да у складу са одредбама ЗУП-а достави позив за усмену јавну расправу која је одржана 03.02.2016.године, као и за све раније расправе, нити је обавестио тужиоца о било којој спроведеној радњи до 08.02.2016.године, па је на тај начин учињена повреда основних начела ЗУП-а.

На усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца је остао при наводима тужбе и оспорио наводе заинтересованих лица датих у одговору на тужбу, јер је у ожалбеном поступку извршено вештачење од стране вештака економске струке, везано за вредност опреме дате у трампи непокретности, међутим тужени орган то није оценио, већ је закључио да се не ради о теретном правном послу. Такође сматра да су неосновани наводи заинтересованих лица да у поступку нису учињене повреде правила поступка, јер ће се увидом у предмет уверити да тужилац није позиван на расправу пред првостепеним органом до 03.02.2016.године. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Тражио је трошкове спора, и то за састав тужбе 36.000,00 динара, за заступање на одржаној усменој јавној расправи 37.500,00 динара и таксу на тужбу и одлуку по одмерању суда.

Ради поништаја истог решења туженог органа, дана 13.06.2017.године тужбу је поднео и тужилац град Чачак која је заведена под У 9178/17. У тужби наводи да тужени орган није ценио наводе тужиоца изнете у жалби да је предметни пословни простор А.А. стекла теретним путем. Чињеница да је уговор о размени закључен у време постојања друштвене својине те да у то време А.А. није могла уписати својину, јер је све било у режиму друштвене својине, не значи да А.А. није савестан стицалац предметне непокретности. Супротно, истиче да А.А. јесте савестан стицалац, јер је непокретности које су предмет враћања стекла теретним путем и тако стечена права не смеју бити повређена. Стога сматра да је погрешно примењен члан 10. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и да тужени орган није имао у виду одредбе Закона о јавној својини. Такође, не види се на који начин је тужени орган утврдио чињеницу да враћањем предметног пословног простора не би био ометен рад и функционисање А.А., јер у том правцу није изведен ни један доказ нити је такав став на било који начин образложен. Погрешно је примењен и члан 18. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећења, јер је цитираним чланом прописано да се не враћају непокретности које служе за обављање делатности установа из области

здравства, а неспорно да је предметни пословни простор управо у функцији обављања делатности из области здравства, што се види из листа непокретности. С друге стране неприхватљиво је образложење другостепеног органа да ће снабдевање лековима и медицинским средствима бити настављено преко организационих јединица-Ђ.Ђ. И Е.Е., јер то не значи да није угрожено функционисање А.А..

На усменој јавној расправи законски заступник тужиоца је остао при наводима тужбе, истичући да има интерес за оспоравање решења туженог органа, јер је тужилац град Чачак оснивач тужиоца А.А. указујући као и у тужби на Закон о јавној својини, који су у овом поступку органи морали имати виду. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање, или уколико нађе да су за то испуњени услови реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције. Тражио је трошкове спора, и то за састав тужбе 36.000,00 динара и за заступање на одржаној усменој јавној расправи 37.500,00 динара.

У одговорима на тужбе, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбе одбије.

У одговору на тужбу тужиоца А.А. Из ..., достављеном преко пуномоћника, заинтересована лица Б.Б. Из ..., В.В. Из ... и Г.Г. Из ..., су навела да је тужба неблагоприятна, сматрајући да је протекао рок од 30 дана за њено подношење. Даље, наводе да нису тачни наводи тужбе, јер тужилац није стекао право својине на објекту који је предмет реституције. Становиште тужиоца да је стекао право својине, јер је право коришћења изједначено са правом својине је неприхватљиво, јер је тужилац имао само право држања и коришћења предметне имовине, истичући да уговор о трампи закључен између тужиоца и Ж.Ж. није оверен код суда и не производи правно дејство. Такође нису тачни наводи тужиоца да је непокретност стекао теретним правним послом, јер је по наводном уговору о размени тужилац дао Ж.Ж. опрему за аутоматску обраду података, а у замену за то је добио 109,89м² на првом спрату и 108,90м² таванског простора, те је неозбиљно говорити да је такав уговор теретни. То није теретни уговор већ је уговор без накнаде, односно претежно је поклон. У вези навода да је тужиоцу ускраћено право на расправљање ваља напоменути да тужилац није странка и да орган који је водио поступак уопште није у обавези да достави позиве за расправљање заинтересованим лицима, а у поступку пред Агенцијом А.А. никада није тражила учешће у поступку па нема ни повреде правила поступка на које тужилац позива.

У одговору на тужбу тужиоца града Чачка, заинтересована лица су навела да тужба није основана и сматрају да наведени тужилац није легитимисан за вођење овог спора. Нејасно је због чега се петља у спор између А.А. и овде заинтересованих лица с друге стране, јер мора бити заштитник свих грађана. Понавља разлоге због којих оспорава и тужбу тужиоца А.А.. Такође неосновано је навођење у тужби да би одузимањем простора био ометен рад и функционисање А.А. У Ово због тога што је спорним просторијама смештена Управа апотеке а не продаја лекова, а Управа се може сместити било где. Такође су неосновани наводи да би било угрожено снабдевање лековима житеље града Чачка, јер у Чачку постоји 70 до 100 апотека.

На усменој јавној расправи пуномоћник заинтересованих лица је остао при достављеним одговорима на тужбе оба тужиоца. Сматра да је тужени орган оценио све наводе жалби, а да налаз вештака на који се тужилац А.А. позива није од утицаја на друкчије одлучивање ове управне ствари, обзиром да такав налаз у поступку органи нису наложили да се сачини, већ је сачињен по приватном захтеву, овде тужиоца А.А.. Предложио је да суд тужбе одбије. Тражио је трошкове спора и то за састав одговора на тужбе по 72.000,00 динара и за заступање на одржаној усменој расправи по 72.000,00 динара за заступање три лица.

Како се поднетим тужбама тражи поништај истог управног акта туженог органа, Управни суд је на основу члана 328. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11..55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), поступак у предмету овог суда У 9178/17, спојио поступку у предмету У 8687/17 ради заједничког расправљања и одлучивања.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству пуномоћника и законског заступника тужилаца и пуномоћника заинтересованих лица, у одсутности уредно позваног туженог органа, на којој су изведени докази увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу и писмена достављених уз тужбу тужиоца А.А., Управни суд је нашао да су тужбе неосноване.

Према стању у списима и разлозима датим у образложењу ожалбеног решења, првостепени орган је, поступајући по захтеву овде заинтересованих лица за враћање имовине, изласком на лице места и на основу доказа наведених у образложењу ожалбеног решења и одржане усмене расправе, утврдио све одлучне чињенице и то да је ранијем сопственику национализована имовина актом о подржављењу (члан 2. став 1. тачка 34.) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, број 72/11), да се подносиоци захтева законски наследници бившег власника одузете имовине (члан 5.), да је имовина која се враћа предвиђена законом (члан 15. став 2.), да је имовина идентификована и да се налази у својини Републике Србије са правом коришћења локалне самоуправе (члан 9.), да имовина која се враћа није изузета из поступка реституције (члан 18.), да је захтев поднет у складу са законом (члан 42.), да су утврђене све чињенице сагласно члану 47. закона, (корисник, имовина која се враћа, обвезник враћања, право у односу на предмет враћања и др.), да је при том свим странкама омогућено да учествује у поступку, па је, применом напред наведених одредаба одлучено као у ставу 1. диспозитива решења, а у осталом делу диспозитива је одлучено у складу са чланом 16., 21., 47., 49. и члана 62. став 3. наведеног закона.

По оцени Управног суда, правилно је тужени орган одлучујући о жалбама тужилаца оценио да је првостепени орган на основу потпуно и правилно утврђених чињеница и изведених доказа, правилном применом Закона о враћању одузете имовине

и обештећења донео правилну и на закону засновану одлуку. За своју одлуку тужени орган је дао довољне разлоге које прихвата суд.

Суд је ценио наводе тужби, али је нашао да се њима не доводи у сумњу законитост оспореног решења. Ово стога што су наводи тужби садржани и у жалбама, које је тужени орган оценио и дао разлоге због којих их сматра неоснованим, а које прихвата суд. Посебно је ценио навод тужбе тужиоца А.А. да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења првостепени орган учинио повреде правила поступка, јер тужиоцу није омогућио учешће у поступку, али је нашао да није основан. Ово стога што из списка предмета и образложења ожалбеног решења несумњиво произлази да је тужиоцу А.А. омогућено учествовање у поступку, да се тужилац изјаснио у вези са предметом поступка и то поднеском од 09.02.2016.године, као и да је присуствовао увиђају на лицу места 10.03.2016.године, па је суд нашао да првостепени орган није учинио повреде правила поступка и то члана 9. и члана 133. Закона о општем управном поступку.

Суд је ценио наводе заинтересованих лица да је тужба тужиоца А.А. неблаговремена, а да тужилац град Чачак није легитимисан за вођење управног спора, али је нашао да нису основани. Ово стога што је према стању у списима, и то потписаној повратници, оспорено решење тужиоцу А.А. достављено 10.05.2017.године, а тужба је поднета 02.06.2017.године, у законом прописаном року, а тужилац град Чачак је легитимисан за подношење тужбе, с обзиром да је у управном поступку имао својство странке.

Са неведених разлога, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је захтеве тужилаца, који нису успели у спору, одбио као у ставу II диспозитива пресуде, а заинтересованим лицима, које заступа адвокат, досудио је трошкове управног спора у укупном износу од 69.000,00 динара, и то за састав два одговора на тужбе по 16.500,00 динара и за заступање на усменој јавној расправи износ од 18.000,00 динара увећан за по 50% за другу и трећу странку по Тар. бр. 43. став 1. тачка 4., 44. и 46. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/2012) као у ставу III диспозитива пресуде. Суд није досудио заинтересованим лицима трошкове управног спора за разлику до опредељених по 72.000,00 динара на име одговора на тужбе и за заступање на усменој јавној расправи по 72.0000,00 динара за три лица, јер тражени износ није у складу на напред наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.02.2018. године, I-2 У 8687/17

Записничар
Драгана Максимовић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ